

[Voigt]

Da pejlevognen gjorde sit indtog, fik vi at vide, at licensen ville blive billigere. Goddag, mand – økseskaft!«

Det var et citat fra et læserbrev i B.T. i mandags, den 16. marts, og det er præcis det, det handler om. Som flere af ordførerne har været inde på, kan folk ganske enkelt ikke forstå, at licensen skal blive ved med at stige, samtidig med at produktionen falder, mens der bliver antaget flere mennesker.

Vi skal nu have en forhøjelse. Der bliver talt om 14 pct., og der bliver talt om 10 pct. som et kompromis. Det skal være for at dække et underskud på langt over 100 mill. kr. Jeg tror virkelig, at folk simpelt hen ikke kan forstå den situation, Danmarks Radio er kommet i.

Det er jo rigtigt, som hr. Bertel Haarder var inde på, at tallene fra den europæiske radiounion er et meget benyttet materiale for ledelsen i Danmarks Radio, hvis ellers det passer ind i ledelsens kram, men den kritik, der kom til udtryk sidst i 1980 fra den samme organisation, var simpelt hen en rapport, der var befængt med en enorm masse fejl. Det synes jeg hr. Bertel Haarder beskrev på en udmærket måde.

Når ministeren taler om, at det er forkert, at vi taler om mandtimer og egenproduktion sammenlignet med andre lande – ministeren bevægede sig ind i en længere redegørelse om det schweiziske fjernsyn – kan ministeren ikke se bort fra, at vi herhjemme får tilbudt fra dansk TV 2.500 timer om året, hvor vi fra Vesttyskland får 9.000 og fra Sverige får 4.700 timer. Det er ikke bare i tilbudte timer, der er stor forskel. Vi kan også tage egenproduktionen som eksempel og sammenligne den med disse lande. Som flere ordførere har været inde på, ligger vores egenproduktion for øjeblikket på 44–45 pct. Der er en egenproduktion i vesttysk TV på 70 pct., og den er på godt 50 pct. i Sverige. Det skal selvfølgelig retfærdigvis siges, at man dér har flere kanaler, men det giver et billede af, hvad der egentlig bliver produceret, og hvor mange timer man får tilbudt.

Det, radiatorådet nu skal hoppe på i forbindelse med licensforhøjelserne, der er foreslået, er, at man skal have kvalitetsforbedringer for sølle 15 mill. kr. ud af en udgiftsstigning på 165 mill. kr. Det synes jeg ærlig talt er en meget ringe madding.

Nu er det jo således, at socialdemokraterne og socialisterne og lytterorganisationernes repræsentanter sammen med statens tekniske tilforordnede – i dette tilfælde fhv. generaldirektør Poul Hansen – ikke er særlig kræsne. De æder faktisk alt, så den sølle madding, der her er smidt ud som en luns, skal de også nok bide på denne gang, så vi får denne licensforhøjelse.

De 150 mill. kr., der bliver tilbage, vil suse lige ned i Danmarks Radios kasse til brug for administration, møder og lønninger m.m., uden at seerne og lytterne får noget som helst for den største licensforhøjelse nogen sinde. Vi – altså mindretallet i radiatorådet – må nu håbe på, at finansudvalget herinde siger: nu slår vi bremseklodserne i, det her går ikke længere. Vi er i en situation, hvor Danmarks befolkning står økonomisk med ryggen mod muren, og så kan den forkælede institution, som hr. Palle Simonsen så ganske rigtigt kaldte Danmarks Radio, ikke tillade sig at komme her med et andragende om at få dækket en udgiftsstigning på 165 mill. kr.

Det er jo driftsledelsens egen skyld, og det er radiatorådets egen skyld. Hr. Bertel Haarders kollega hr. Ellemann-Jensen sad i sin tid som repræsentant for medarbejderne i radiatorådet, og i 1975 sagde hr. Ellemann-Jensen i radiatorådet i sin egenskab af radiatorådsmedlem, at han havde lavet en beregning, der viste, at Danmarks Radios økonomi ville udvikle sig således, at Danmarks Radio i 1980 passerede et budget på 1 mia kr. Da han sagde dette, var budgettet på 671 mill. kr. Hr. Ellemann-Jensen var forudseende. Man grinte, og selv hr. Ellemann-Jensens partifælle hr. Kleener, der dengang var radiatorådsformand, rystede fortvivlet på hovedet over, at hr. Ellemann-Jensen kunne slynge sådan noget ud. Hvad skete der? Præcis i 1980 passerede Danmarks Radios budget 1 mia kr., og nu er vi oppe på 1,2 mia kr. Denne udvikling accelererer videre.

Fremskridtspartiets repræsentanter har også igennem årene påpeget denne udvikling, og vi har i årevis stillet forslag om besparelser. Svaret fra de andre var et rungende nej – og så tøffede man ned i den billige kantine, hvor man får et drønende tilskud fra licensbetalerne. Kantinen er nu oppe på et underskud på næsten 7 mill. kr.

Flere har nævnt Jyllands-Postens artikler, og jeg skal da sige også, at Morgenavisen